

Ömrümün Son Baharı

– hanife duman · 31 Ağustos 2019

benim adım yalnızlık ne çok şeyi özlüyorum bir bilebilsen
yalnızlık denen bu harabe şehirde
bir güler yüz
bir sevgi dolu söz
içten sevgi dolu bir merhabaya
yokluğumda üzülen bir dost gibi
yaşlı bir teyzenin yaşlı gözlerle yol gözlemesi gibi
bomboş sessiz suskun bir dünya
kendi halinde
ölsen bir köşede
olmazsın kimsenin umurunda bile
oysaki çok kalabalık yaşadığımız dünya
bazen düşünüyorum da
yanımdan gülümseyerek geçenlerin hepsimi mutlu
bir ben mi mutsuzum şu yalan dünyada
oysaki ben yalnızlığımın yoldaşımı sadece
onlar yoldaşlarıyla yalnızlık içinde
yalan mutluluklar
yalandan bir gülümseme yüzlerinde
desinler diye yaşanan koca bir yalan hayat
desinler öyle bilip öyle görsünler
dedim ya hayat değil yalan olan
yalanlarımızla kirlettiğimiz bizleriz
yalanlarımızla hayatı bitiren bizler
hayat gibi
hayatımızdakiler gibi
var gibi yok gibi
bugün gibi yarın yok gibi
yaşarken sırtımızda sayısız dost bildiklerimizin
hançer yaralarıyla
kimseye anlatamadığımız dermansız dert gibi
hayat akıp giderken kendi halinde
biziz bu yalnızlığın tek suçlusu
biziz sürüklenip giden bir bilinmeze
hayat bildiği tek doğrusuyla

akıp giderken
sürükleniyoruz ömrümüzün son demlerine